

ชีวิตหลุดโลก กว่าจะได้ใส่เสื้อกาวน์

Dek Dent Story

อยากเป็น หมอฟัน

หมอฟันน้อย
ทันตแพทย์ รุทาพร อินทร์เสวก

Dek Dent Story

อยากเป็น หมอฟัน

หมอฟันน้อย
ทันตแพทย์ รุทาปกร อินทร์เสวก

สำนักพิมพ์บ้านพระอาทิตย์ อยากเป็นหมอฝัน

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-536-114-9

พิมพ์ครั้งแรก มีนาคม 2557

©2557 ทพ.รฐาปกร อินทร์เสวก

สงวนลิขสิทธิ์ฉบับภาษาไทยของหนังสือเล่มนี้ ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ 2537
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบก่อนได้รับอนุญาต รวมทั้งการดัดแปลงเป็น
แบบบันทึกเสียง วิดีโอ โทรศัพท์ และสื่ออื่นๆ

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

ทพ.รฐาปกร อินทร์เสวก

อยากเป็นหมอฝัน. - - กรุงเทพฯ : บ้านพระอาทิตย์, 2557.
240 หน้า.

1.คณะทันตแพทย์. I. ชื่อเรื่อง.

617.6092

ISBN 978-616-536-114-9

ประธานที่ปรึกษา สนธิ ลิ้มทองกุล
คณะที่ปรึกษา จิตตนาถ ลิ้มทองกุล / พชร สมุทวณิช / บัญชา อ่อนดี / สุวิชา เพียรราษฎร์
บรรณาธิการบริหาร วิทยา รำรวย
กองบรรณาธิการ นภลัย โกลลวาสี ออกแบบปก / รูปเล่ม **HSR**
วาดภาพประกอบ ทพญ.ณิชา เดชสุวรรณนท์ พิสูจน์อักษร เปรมจิตต์ ปิยะภาติ
ฝ่ายการตลาด กรรณิการ์ ชูช่วย / ชลลดา บัวโสภาส / พัชรา วิจิตรวิจิตกุล

ผู้พิมพ์ - จำหน่าย

สำนักพิมพ์บ้านพระอาทิตย์ บริษัท บุ๊ค ดีอท์ คอม จำกัด
49/1 ชั้น 3 อาคารบ้านเจ้าพระยา ถนนพระอาทิตย์ แขวงชนะสงคราม
เขตพระนคร กรุงเทพฯ 10200
โทร. 0-2629-4488 ต่อ 2205-2209 โทรสาร 0-2281-9912
www.facebook.com/BaanPhraAthit

พิมพ์ที่

บริษัท โรงพิมพ์ตะวันออก จำกัด (มหาชน) โทร. 0-2551-0533-40 โทรสาร 0-2551-0532
ตุลย์ ศิริกุลพิพัฒน์ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา

คำนำ

มหาวิทยาลัยรังสิตเป็นมหาวิทยาลัยเอกชน

ทันตแพทยรূทาปกร อินทร์เสวก เป็นนักเรียนแพทย์จากมหาวิทยาลัยรังสิต

ในต่างประเทศโดยเฉพาะสหรัฐอเมริกา มหาวิทยาลัยชั้นนำล้วนเป็นมหาวิทยาลัยเอกชนแทบทั้งสิ้น แต่สำหรับในประเทศไทย ทศนคติ ผู้คนทั่วไปกลับเข้าใจว่าเป็นที่รองรับสำหรับคนที่พลาดหวังจากการสอบเข้าระบบของมหาวิทยาลัยรัฐ

แม้มหาวิทยาลัยรังสิตจะเป็นมหาวิทยาลัยเอกชนแห่งเดียวในประเทศไทยที่ได้รับการประเมินจากสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.) จัดให้อยู่ในกลุ่มสูงสุด คือดีมาก แต่เงื่อนไขทางความคิด ค่านิยมของความเป็นเอกชน ทำให้บัณฑิตของที่นี่ต้องพิสูจน์ตัวเองให้จงหนัก

ทันตแพทยรূทาปกร อินทร์เสวก เป็นอดีตนักศึกษากิจกรรมของคณะทันตแพทยศาสตร์ และยังคงผ่านงานอาร์เอสยูสมาร์ททีม (RSU SMART TEAM) ทำหน้าที่สื่อสาร สร้างความเข้าใจ ให้คำปรึกษากับนักเรียนมัธยม ภาระหน้าที่เสมือนดังเอกอัครราชทูตบนโลกออนไลน์ของมหาวิทยาลัยรังสิต

อีกชื่อเสียงเรียงนามหนึ่งที่ผู้คนบนโลกออนไลน์รู้จักเขาก็คือ “หมอฟันน้อย” นามปากกาที่ใช้ในการเขียนเรื่องราวบอกเล่าชีวิตการเป็นหมอฟันผ่านบล็อก ทอยอย อัฟโหลดข้อเขียน มีแฟนคลับกลุ่มใหญ่ติดตามอยู่ไม่น้อย พิสูจน์ว่าทันตแพทย์คนนี้ได้ทำฟันเก่งเพียงอย่างเดียว แต่ยังเขียนหนังสือเก่งอีกด้วย ลำบากลำบากน่าอ่าน อ่านแล้วสนุก เข้าใจง่าย ทำให้เรื่องราวการศึกษาของชีวิตทันตแพทย์ได้ถูกเปิดเผยขึ้น การเขียนบล็อกในครั้งนี้ของเขาไม่ต้องไปตามหาอ่านจากที่ไหน ตัวอย่างของความพยายาม ดันทางของแรงบันดาลใจสำหรับใครหลายคน เริ่มต้นง่าย ๆ ตอนนี้ เพียงแค่เปิดหน้าถัดไป

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สมเกียรติ รุ่งเรืองวิริยะ

คำนิยม

อาชีพทันตแพทย์เป็นอาชีพที่มีเกียรติพอๆ กับอาชีพแพทย์ มีความมั่นคงและอิสระ จนทำให้หลายๆ ท่านใฝ่ฝันอยากจะทำให้ลูกหลานได้มาเรียนวิชานี้เพื่อความมั่นคงของชีวิต พ่อแม่จะได้หมดห่วง แต่กว่าจะเรียนจบเป็นทันตแพทย์ได้นั้น หลายๆ ท่านที่ประสบมาด้วยตัวเอง จะทราบดีว่าไม่ใช่ง่ายๆ เลือดตาแทบกระเด็น ประเด็นต่างๆ คุณหมอผู้เขียนซึ่งมีประสบการณ์ตรงได้เล่ามาในหนังสือเล่มนี้ละเอียดมากๆ ถ้าได้อ่านจนจบแล้ว ท่านจะเข้าใจอาชีพทันตแพทย์มากขึ้น อาจจะมากจนทำให้ตัดสินใจได้ว่า จะเข้ามาร่วมวงศัพัญญูกับพวกเราหรือไม่

ขอแสดงความชื่นชมกับคุณหมอผู้เขียนที่มีความอดทนและสามารถเรียบเรียงเรื่องราวทั้งปวงมาร้อยเป็นเล่มให้เพลิดเพลินได้

ศาสตราจารย์คลินิก พลเรือตรีหญิง สุชาดา วุฑฒกนก

คณบดีคณะทันตแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต

คำนิยม

เมื่อได้รับการทาบทามจาก “คุณหมอฟันน้อย” ให้เขียนคำนิยมให้กับหนังสือเรื่อง “อยากเป็นหมอฟัน” ดีใจมาก เพราะชอบอ่านหนังสือลักษณะนี้ ยิ่งได้อ่านแล้วทำให้นักถึงอดีตที่เคยเป็นนักศึกษาคณะทันตแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ไม่แตกต่างจากที่คุณหมอเขียนไว้เลย มีทั้งความสนุกสนานและตื่นเต้นระทึกใจเป็นช่วงๆ จำได้ว่าตอนเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น จนกระทั่งจบมัธยมศึกษาตอนปลาย ไม่เคยมีคำว่าผิดหวังในชีวิตการเรียน แต่เมื่อเข้ามาเรียนในคณะทันตแพทยศาสตร์ ซึ่งเป็นศาสตร์ที่ผสมผสานกันระหว่าง Art and Science ทำให้รู้สึกของความไม่สมหวัง ใครที่อยากจะเรียนวิชาชีพนี้ คงต้องเตรียมใจให้พร้อมที่จะรับกับสถานะเหล่านี้

อย่างไรก็ตามคุณหมอผู้เขียนได้เล่าชีวิตนักศึกษาทันตแพทย์ได้อย่างเห็นภาพลักษณ์ ถึงความรู้สึกเล็กๆ ทั้งความทุกข์และความสุข ไม่ว่าจะเป็นช่วงเรียนพรีคลินิก หรือเมื่อฝึกรักษาผู้ป่วยในคลินิก ซึ่งหลายโอกาสจะรู้สึกเจ็บเมื่อถูกตีเคียน แต่อยากจะบอกว่า “บางสิ่งของชีวิตไม่จำเป็นต้องจำ ถ้ามันทำให้เจ็บ แต่บางสิ่งก็ควรจะเก็บ ถ้ามันเป็นความเจ็บที่จำเป็น” เพราะสิ่งที่อาจารย์แนะนำ ผสมคำว่ากล่าวจะเป็นสิ่งที่มีคุณค่าเมื่อจบออกไปประกอบอาชีพทันตแพทย์ใครที่ร้องว่า “อยากเป็นหมอฟัน” พลาดไม่ได้แน่ะคะ ต้องหาโอกาสอ่านเล่มนี้ก่อนตัดสินใจสมัครเรียน

ศาสตราจารย์ทันตแพทย์หญิง ละอองทอง วัชรากัย

รองคณบดีฝ่ายวิจัย คณะทันตแพทยศาสตร์มหาวิทยาลัยรังสิต

คำนำ

บางครั้งกว่าที่จะรู้ว่าความฝันของเราคืออะไร บางคนอาจจะต้องเสียเวลาในการค้นหาสิ่งนั้น ถ้าโชคดีก็เดินตามความฝันของตัวเองได้ แต่หากโชคร้าย ที่ค้นพบเมื่อสายเกินไป ไม่สามารถจะกลับไปแก้ไขอะไรได้อีก ผมเองเป็นคนหนึ่งที่เคยหลงทางและเดินตามความฝันที่ไม่ใช่ความต้องการที่แท้จริง แต่ผมยังถือว่าโชคดี ที่หันหลังและเริ่มที่จะเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง ถึงแม้จะต้องเสียเวลาไป แต่ผมว่ามันคุ้มค่าที่จะเสีย หากต้องแลกมาด้วยชีวิตที่เหลืออยู่ของผมที่ต้องอยู่กับมันไปตลอดชีวิต

วิชาชีพทันตแพทย์ เป็นวิชาชีพที่เป็นความใฝ่ฝันของน้องๆ หลายคน แต่ก็ไม่น้อยที่ยังสับสนระหว่างแพทย์กับทันตแพทย์ เพียงเพราะว่ามันมีคำว่าแพทย์เหมือนกัน หากความเข้าใจนี้ก่อเกิดความสับสน ก็จะนำมาซึ่งการเลือกเส้นทางที่ผิด เพราะความไม่เข้าใจว่าทันตแพทย์คืออะไร? และกว่าที่จะจบออกไปต้องเจอกับอะไรบ้าง ผมเคยทำหน้าที่ในการตอบปัญหาให้แก่เพื่อนๆ ที่มีความสับสนอยู่ในตัว ทำให้มองย้อนดูตัวเองว่า ผมเองก็เคยสับสน

ดังนั้นผมจึงได้เขียนเล่าเรื่องราวการเรียนในคณะทันตแพทยศาสตร์ ในมุมมองของผมให้แก่ผู้ที่สนใจ และกำลังค้นหาคำตอบนั้น รวมถึงให้กำลังใจน้องที่กำลังท้อแท้ และอาจจะผิดหวังกับการเลือกความฝันของตัวเอง หากใครที่ได้อ่านหนังสือเล่มนี้แล้วค้นพบว่าความฝันนั้นคือทันตแพทย์ ผม

ก็ขอยินดีต้อนรับน้องสู่เส้นทางนี้ คนเราอาจจะมีโอกาสที่ไม่เท่ากัน แต่จะเป็นไรไปหากเราจะลองสู้เพื่อโอกาสนั้นๆ แต่ถ้าใครที่ค้นพบว่าเส้นทางนี้อาจจะไม่เหมาะสม ก็ขอให้น้องสามารถค้นพบตัวเองและเลือกทางที่เหมาะสมในวันข้างหน้าต่อไปครับ

ต้องขอขอบคุณประสบการณ์ทุกร่องราวที่ผ่านมา ขอขอบคุณแม่ ผู้หญิงที่ให้ผมได้เกิดมาบนโลก และได้ให้โอกาสครั้งใหญ่ในชีวิต ขอขอบคุณครูอาจารย์ที่อบรมสั่งสอนให้ผมได้เป็นทันตแพทย์ที่ดี ได้สร้างรอยยิ้มให้แก่คนอีกมากมาย ขอขอบคุณศาสตราจารย์คลินิก พลเรือตรีหญิง สุชาดา วุฒิกนก คณบดีคณะทันตแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต ศ.พญ.ละอองทอง วัชรภักย์ รองคณบดีฝ่ายวิจัย คณะทันตแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต ที่ให้เกียรติเขียนคำนิยมให้แก่หนังสือเล่มนี้ ขอขอบคุณอาจารย์สมเกียรติ รุ่งเรืองวิริยะ ผู้ก่อตั้งโครงการ Smart Team online มหาวิทยาลัยรังสิต ที่ช่วยประสานงานทุกขั้นตอนให้หนังสือเล่มนี้สำเร็จออกมาได้ ขอขอบคุณทพญ.ณิชาดา เตชธวานนท์ ที่ได้วาดภาพประกอบที่น่ารักๆ ให้กับหนังสือเล่มนี้และสุดท้ายขอขอบคุณสำนักพิมพ์ และมหาวิทยาลัยรังสิต ที่ให้โอกาสผมในการถ่ายทอดความฝันสู่ตัวหนังสือให้แก่น้องๆ ที่มีความฝันทุกคน ให้ได้พบเรื่องราวของความโชคดีที่ได้(เป็นหมอ)ฟัน เล่มนี้ครับ

หมอฟันน้อย

(ทันตแพทย์ รุทาปกร อินทร์เสวก)

สารบัญ

10

Chapter 1 กว่าจะเป็นหมอ

12

ก่อกำเนิดหมอฟันน้อย

36

หมอฟัน เขาเป็นใคร

48

Chapter 2 ก้าวแรกหัด (เรียน) ฟัน

50

น้องใหม่ห่อฟันแท้

64

บททดสอบ (6 ปี)

82

ตำราร่างกาย (อาจารย์ผู้ไร้ชีวิต)

92

(ว่าที่) หมอขอออกหน่วย

100	Chapter 3 Dental Magics
102	ศาสตร์แห่งการทำลายล้าง (Oral surgery)
112	ศาสตร์มหาอุด (Operative Dentistry)
122	คาถาเสกใส่ (Prosthodontics)
140	ศาสตร์แห่ง (รู) มีด (Endodontics)
152	ศาสตร์แห่งการป้องกัน (Periodontology)
162	ศาสตร์แห่งการเคลื่อนย้าย (Orthodontics)

176	Chapter 4 ว่าที่หมอฟัน
178	กำจัดจุดอ่อน
194	เสื้อกาวน์แห่งเกียรติยศ
200	ตามติดชีวิต (ว่าที่) หมอในคลินิก

231	Chapter 5 เม้าท์กูเม้าท์
232	คันปากอยากบอก

Chapter 1 กว่าจะเป็นหมอ

หมอฟัน เขาเป็นใคร

ก่อนกำเนิด “หมอฟันน้อย”

ก่อกำเนิด “หมอฟันน้อย”

หากถามผมว่า ผมรู้สึกเช่นไรในวันนี้ผมได้มาประกอบวิชาชีพเป็น “ทันตแพทย์” ผมคงบอกได้คำเดียวว่า “ผมโชคดีมากครับ” และไม่รู้ว่าจะต้องขอบคุณใครหรือสิ่งใดที่ตัดสินใจให้ผมตัดสินใจเลือกเรียนทันตแพทย์ ทั้งๆ ที่ผมไม่ทราบเลยด้วยซ้ำว่า หน้าທີ່จริงๆ ของทันตแพทย์คืออะไร

รู้แต่เพียงว่า ทันตแพทย์ก็คือหมอที่ทำหน้าที่ถอนฟัน อุดฟัน ขูดหินปูน คงเรียนไม่ยากเท่าแพทย์ คงมีเกียรติและศักดิ์ศรีไม่เท่ากับคนที่แพทย์แน่ๆ แถมยังเรียนตั้ง 6 ปีเท่ากัน แะในช่องปากจะเรียนอะไรกันถึง 6 ปีเท่ากับคณะแพทยศาสตร์ที่เรียนโรคภัยต่างๆ ตั้งแต่หัวใจไต

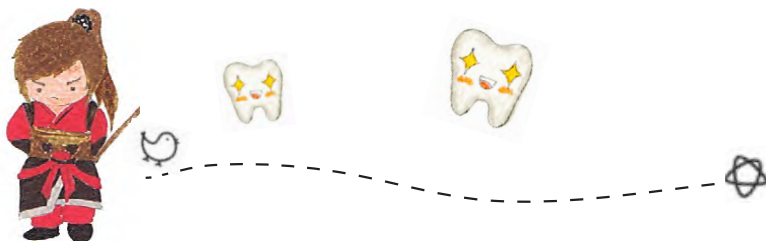
แต่เมื่อผมได้มาประสบกับตัวเอง เมื่อก้าวเข้าสู่รั้วโรงเรียนทันตแพทย์ ทำให้ผมทราบว่า สิ่งที่ผมคิดมาตลอดนั้นมันผิดไปจากความเป็นจริงโดยสิ้นเชิง หากแต่ด้วยความโชคดียิ่งนั้นทำให้ผมได้มาพบกับทางที่เหมาะสมกับตัวเอง และมีความสุขในการประกอบวิชาชีพนี้ และผมก็เชื่อว่า คงมีอีกหลายคนที่จะไม่ได้โชคดีเหมือนผม เมื่อตัดสินใจเลือกทางเดินแล้ว ปรากฏว่าทางเลือกนั้นกลับไม่เป็นแบบที่วาดฝัน และคงต้องอยู่กับผลของการเลือกนั้นไปตลอดชีวิต

ผมเป็นลูกชายคนสุดท้องของครอบครัวเล็กๆ ครอบครัวหนึ่งในจังหวัดชัยนาท ครอบครัวของผมจัดว่ามีฐานะที่ยากจน พ่อประกอบอาชีพเป็นช่างตัดเย็บเสื้อผ้า ส่วนแม่นั้นก็เป็นลูกมือให้กับพ่ออีกที ผมมีพี่สาวที่อายุห่างกันประมาณ 5 ปี

แม่เล่าให้ผมฟังว่า ผมนั้นอาจจะโชคร้ายกว่าพี่สาว เพราะผมเกิดมาในช่วงที่ครอบครัวกำลังตกอยู่ในสภาวะยากจนขั้นแค้นสุดๆ เด็กคนอื่น ๆ อาจจะโตมาด้วยนมผงยี่ห้อดัง พร้อมด้วยอาหารเสริมเพื่อพัฒนาการและสุขภาพที่ดีของเด็กวัยทารกและเด็กอ่อน แต่แม่ของผมไม่มีเงินพอแม่กระทั่งจะซื้อนมผงยี่ห้อถูกๆ ให้ผมได้กิน เพียงลำพังการทำงานหาเงินมาใช้จ่าจ่ายสำหรับค่าอาหาร ค่าอุปกรณ์การเรียนของพี่สาว ค่าน้ำ ค่าไฟ ค่าเช่าบ้าน ก็แทบจะชักหน้าไม่ถึงหลัง

ดังนั้นสิ่งที่ประดังชีวิตของผมในตอนนั้นก็คือ น้ำผสมกับน้ำหวาน หรือบางทีก็นมข้นหวานบ้าง แม่ยังบอกอีกว่าก็ไม่แปลกใจว่าทำไมผมถึงได้ สูงแค่ 169 เซนติเมตร ซึ่งจัดว่าเป็นความสูงที่ต่ำกว่ามาตรฐานชายไทยทั่วไป แต่อย่าไปกังวลเรื่องของส่วนสูงเลยครับ โชคดีแค่นี้แล้วที่โตขึ้นมาได้ และ ต้องขอบคุณแม่ของผมมากกว่า ทั้งๆ ที่สถานะของครอบครัวกำลังย่ำแย่ถึง ขนาดนั้น ท่านก็ยังเลี้ยงดูผมมาจนเติบโตใหญ่ ไม่เอาผมไปทิ้งตามถังขยะ ผมอาจจะไม่มีลมหายใจตั้งแต่ยังไม่ลืมตาเหมือนในข่าวตามโทรทัศน์หรือ ในหน้าหนังสือพิมพ์ที่พบเห็นกันได้บ่อยๆ ในทุกวันนี้

เมื่อถามถึงความฝันในวัยเด็ก ความฝันแรกของผมก็คือ พระเอก หนึ่งจิ้งก่าลายภายในครับ ผมเชื่อว่าเด็กผู้ชายหลายคนมีความฝันเริ่มแรก เช่นเดียวกัน ในยุคนั้นเรียกว่าเป็นยุคทองของละครจีนโบราณที่ทุกบ้านต่าง ตั้งหน้าตั้งตา รอชมกันยิ่งกว่าละครไทยเสียอีก

หากว่าละครเรื่องดาวพระศุภ์ ที่กบ สุวนันท์ คงยิ่ง แสดงเป็น นางเอกเป็นที่นิยมกันทั้งบ้านทั้งเมืองแล้ว ละครจีนเรื่องมังกรหยก ที่มีก๊ว เทียนเล่อแสดงนำเป็นเอี้ยก้วย พระเอกของเรื่องก็เป็นที่นิยมไม่แพ้กัน แต่ อาจจะนิยมกันมากในหมู่ของลูกเด็กเล็กแดงมากกว่า

แค่ในช่องปากจะเรียงอะไรกันถึง
6 ปีเท่ากับคณะแพทยศาสตร์ที่เรียง
โรคภัยต่างๆ ตั้งแต่หัวจรดเท้า

เพราะวัยนั้นผมคงยังไม่เข้าใจหรือรู้สึกอินไปกับการที่มาหายารัศมีพยายามทำทุกอย่างเพื่อแย่งคุณภาคไปจากดาวพระศุภครี ว่าทำไมต้องลงทุนลงแรงถึงขนาดนั้น และทำไมดาวพระศุภครีต้องทำแก๊งเป็นไม้รักคุณภาค และที่สำคัญในฉากล้มตัวลงนอนแล้วตัดฉากไปนั้น คุณภาคและดาวพระศุภครีแอบเล่นอะไรกันอยู่ สู้พระเอกเอี้ยก้วยกับเซียวหลงนี่ก็ไม่ได้ รักกันก็พากันไปอยู่ในสุสาน ฝึกวิทยายุทธ์กันอย่างดูเดือด

ผมมั่นใจว่าในตอนนั้นผมพยายามเรียนแบบวิทยายุทธ์ของเอี้ยก้วยมาอย่างครบถ้วน โดยไม่ต้องไปต่อสู้แย่งชิงคัมภีร์มารณเพ้ามาครอบครองกันเลยแหละ (น้องๆ สมัยนี้คงยังรู้จักเรื่องนี้กันไหมครับ ถ้าไม่รู้จักแนะนำให้หามาดูนะครับจะเวอร์ชันไหนก็ได้ เพราะถ้าจะดูเวอร์ชันที่ผมดูอาจจะหายากไปหน่อย แต่รับรองว่าอาจจะมีคนเปลี่ยนความฝันมาเป็นเอี้ยก้วยแบบผมก็ได้ล่ะครับ)

ความฝันแบบเด็กๆ ก็อยู่กับผมได้ไม่นานหรอกครับ เพราะเมื่อเราเริ่มโตขึ้น เรียนรู้โลกมากขึ้น จากท่อง ก ถึง ฮ ได้ ก็เริ่มอ่านคำยากๆ ได้ เริ่มท่อง A B C ได้ เริ่มรู้จักการใช้ชีวิตมากขึ้น เด็กๆ ส่วนใหญ่ก็มักจะมองหาต้นแบบในชีวิตจริงที่เขาสามารถมองเห็นได้ ไม่ใช่แค่อยู่ในโลกของละครหรือการ์ตูนอีกต่อไป

ความฝันที่สองของผมเริ่มก่อร่างสร้างตัวขึ้นเมื่อผมเข้าเรียนในระดับ ม.ต้น ผมถูกส่งให้ไปเรียนในโรงเรียนกาญจนาภิเษกวิทยาลัย อุทัยธานี จ.อุทัยธานี เป็นโรงเรียนที่กระทรวงศึกษาธิการได้จัดตั้งขึ้นเพื่อระลึกถึงพระมหากษัตริย์คุณของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช มหาราช เสด็จเถลิงถวัลยราชสมบัติครบ 50 ปี และได้รับพระมหากษัตริย์คุณอันสูงยิ่งจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระราชทานนามโรงเรียนว่า “โรงเรียนกาญจนาภิเษกวิทยาลัย” โดยจัดตั้งขึ้นใน 9 จังหวัดกระจายกันอยู่ในภูมิภาคต่างๆ ของประเทศไทย

สำหรับเด็กต่างจังหวัดแล้ว โรงเรียนนี้จัดว่าเป็นโรงเรียนที่มีเกียรติครับ ผู้ปกครองต่างอยากให้บุตรหลานได้เข้าเรียน ผมเองก็เป็นหนึ่งในนั้น ตอนนั้นสถานะทางบ้านของผมเริ่มดีขึ้น แต่กว่าจะขยับจากครอบครัวที่ฐานะยากจนขึ้นมาเป็นฐานะพอมีพอกินก็ต้องผ่านมรสุมมามากมาย

เริ่มจากพ่อและแม่ของผมแยกทางกัน และด้วยหัวใจอันเด็ดเดี่ยวของผู้เป็นแม่ ท่านตัดสินใจสมัครเข้าเป็นแรงงานเพื่อไปใช้แรงงานในต่างประเทศหวังเพื่อให้ฐานะของครอบครัวดีขึ้น ทำให้ผมและพี่สาวจะต้องอยู่ในความดูแลของยายในช่วงที่แม่เดินทางไปทำงานในต่างประเทศ

หากถามว่าในความรู้สึกของเด็กในวัยนั้นผมสามารถเข้าใจปัญหา และสถานะที่ต้องประสบอยู่หรือไม่ ผมบอกได้เลยว่ามีทั้งที่เข้าใจและไม่เข้าใจครับ แต่สิ่งหนึ่งที่ผมรู้และคิดคำนึงอยู่เสมอก็คือ “คนเราทุกคนเลือกที่จะเกิดไม่ได้ และผมก็เกิดมาในครอบครัวที่ไม่ได้มีพร้อมไปทุกอย่าง ดังนั้นผมจะต้องพยายามทำตัวเองให้มีพร้อม และสร้างความภาคภูมิใจด้วยตัวของผมเอง”

ผมจึงอยากบอกกับน้องๆ หลายคนว่า “จงอย่ามองว่าเรามีพร้อมหรือเกิดมาพร้อมกว่าคนอื่นหรือไม่ แต่จงพยายามทำให้ตัวเองมีพร้อม และภาคภูมิใจในความพร้อมที่มาด้วยมือของเราเอง”

แล้วความภาคภูมิใจของผมจะมาจากไหน ผมก็ต้องถามตัวเองก่อนว่า โตขึ้นผมอยากจะเป็นอะไร มันเป็นคำถามยอดฮิตของผู้ใหญ่ที่มักจะถามเด็กๆ ทุกคนว่า “โตขึ้นหนูอยากเป็นอะไร” เด็กที่มีต้นแบบที่ดีอยู่ใกล้ซิดก็มักจะตอบคำถามนี้ได้ง่าย เช่น มีพ่อเป็นทหาร เป็นนักบิน ก็มักจะอยากเก่งแบบพ่อ แต่จะยังมีเด็กอีกกลุ่มที่มักจะถูกป้อนหรือยัดเยียดความฝันใส่สมองว่าควรจะเป็นอะไร

ผมเป็นกรณีหลังครับที่มักจะถูกแม่และบรรดาญาติๆ เกลี่ยกล่อมอยู่เสมอว่า ต้องเป็นทหารสิ รับราชการมียศใหญ่โตเป็นเจ้าของคนนายคน หรือไม่ก็ต้องเป็นหมอสิ ทำงานรักษาผู้ป่วย มีแต่คนนับหน้าถือตา มีเงินเดือนสูง มีบ้านหลังใหญ่ มีรถดีๆ ขับ จากตอนแรกที่ยังเฉยๆ แต่เด็กที่โดนพูดกรอกหูอยู่ทุกวันก็เริ่มซึมซับเอาความฝันของผู้ปกครองเข้ามาเรื่อยๆ โดยไม่รู้วามันจะเหมาะกับตัวเองหรือไม่ รู้แต่ว่ามันดี มันเท่ และเป็นที่ยินชมของผู้คนในสังคม

แล้วระหว่างหมอกับทหารผมจะเลือกอะไร??

สิ่งที่ทำให้ผมตัดสินใจได้ไม่ยากก็คือวิชาลูกเสือ ซึ่งในวิชาลูกเสือไม่ว่าจะลูกเสือสามัญรุ่นเล็ก รุ่นใหญ่หรือรุ่นไหนๆ ต่างจะต้องมีการวิ่งเข้าแถว กลางแดดร้อน เหมือนกับเล่นเกมบางอย่างที่คุณครูจะคอยวิ่งหนีเราอยู่ตลอดเวลา จากตรงนี้ไปตรงนั้น จากตรงนั้นไปตรงนี้ แล้วเป่านกหวีดให้เราวิ่งตามไปเข้าแถว ทำอยู่อย่างนี้แทบทุกครั้งที่เรียน ขนาดลูกเสือยังขนาดนี้ แล้วถ้าเรียนทหารจะขนาดไหน ผมขอลาขาดจากทหารไปเลยครับ

ดังนั้นทางเลือกเดียวที่ผมมีอยู่ในหัวสมองที่ถูกอัดบันทึกเอาไว้แล้ว นั่นก็คือ “หมอ” ภาพของคุณหมอในจินตนาการของผมคือ ได้แต่งตัวเสื้อ กาวนขาวสะอาด ดูน่าเคารพนับถือ นั่งทำงานในโรงพยาบาล บุคลิกสุภาพ สุขุม เหตุการณ์ที่ตอกย้ำให้ผมมุ่งมั่นมากขึ้นก็คือ ในวันที่ผมป่วยเป็นโรคเยื่อหุ้มสมองอักเสบ ผมจำได้ว่ามีอาการปวดศีรษะมาก ขยับศีรษะแต่ละทีจะปวดหัวหนักขึ้น ปวดตื้อๆ จนแทบจะระเบิด ไม่สามารถก้มหรือเงยศีรษะได้ เพราะมีอาการตึงบริเวณคอ ผมได้รับความทรมานจากโรคนี้มาก คุณยายจึงพาไปพบแพทย์ที่คลินิกใกล้บ้าน ด้วยจำนวนคนไข้ที่มาขอรับการรักษาจำนวนมาก ผมทนนั่งรอด้วยความทรมานจากอาการปวดหัวไม่ไหว ต้องนั่งกอดยายร้องไห้ พอคุณหมอตานออกมาเห็นจึงรีบให้พยาบาลนำตัวผมเข้าห้องตรวจก่อนที่จะถึงคิวรักษาของผม

คุณหมอได้ทำการตรวจและวินิจฉัยว่าผมเป็นโรคเยื่อหุ้มสมองอักเสบ ซึ่งอันตรายมากในเด็กวัยนั้น คุณหมอได้ทำการฉีดยา และให้มาพบ

ใหม่ในวันรุ่งขึ้น หากอาการยังไม่ดีขึ้นก็ต้องรีบส่งตัวเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลที่ท่านประจำอยู่ แต่ดวงชะตาที่ยังไม่ถึงฆาตของผม เข้าวันรุ่งขึ้นอาการนั้นดีขึ้น คอที่มีอาการตึงมากก็สามารถก้มและเงยได้มากขึ้น อาการปวดศีรษะก็บรรเทาลงไปมาก ความทรมานจากอาการป่วยค่อยๆ ลดลงเรื่อยๆ สิ่งนั้นสร้างความประทับใจให้แก่ผม ผมอยากจะมีโอกาสที่จะบรรเทาและรักษาอาการเจ็บปวดให้แก่คนอื่นบ้าง ดังนั้นเมื่อใครถามผมว่า **“โตขึ้นแล้วอยากเป็นอะไร”** ผมตอบได้อย่างมั่นใจว่า **“ผมอยากเป็นหมอครับ”**

เมื่อผมมีเป้าหมายในชีวิตที่แน่วแน่แล้ว สิ่งที่ต้องทำต่อมาในการตามล่าความฝันในการเป็นหมอ ก็คือการตั้งใจเรียน ผมพยายามตั้งใจเรียนในห้องเป็นที่สุด แต่เส้นทางมันไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบ เพราะมันมักจะมีสิ่งยั่วยุหรือบางเหตุการณ์ที่มาทำให้ความมุ่งมั่นของผมเกิดการไขว้เขวไปบ้าง

ผมเริ่มหันมาสนใจในวิชาศิลปะ รู้สึกว่าคนที่วาดรูปได้สวยงามเหมือนภาพจริงนั้นช่างน่าอัศจรรย์ ผมตัดสินใจลงวิชาเลือกเสรี คือวิชาศิลปะ ลองไปนั่งดูๆ เขียนๆ อยู่ 1 เทอมเต็ม ฝีมือด้านการวาดรูปและระบายสีของผมก็ไม่แตกต่างไปจากก่อนที่จะเริ่มเข้าเรียน ไม่ใช่ว่าฝีมือดีอยู่แล้วนะครับ แต่ฝีมือมันไม่สามารถพัฒนาได้ อาจจะเป็นเพราะผมกำลังฝันในสิ่งที่ไกลเกินตัวไป ในทางกลับกัน ฝีมือการสร้างผลงานประดิษฐ์ต่างๆ ของผมกลับพัฒนาขึ้นมาเรื่อยๆ ดังนั้นวิชาสายตรงทางด้านศิลปะคงไม่ใช่ตัวเลือกที่ดีของผมแน่ๆ ผมจึงหันกลับมามุ่งมั่นสู่วิชาชีพแพทย์ต่อไป

อีกขั้นในการตามล่าความฝัน ก็คือการเลือกสายการเรียนในระดับ
ชั้น ม.ปลาย ผมตัดสินใจเลือกเข้าเรียนต่อที่โรงเรียนจุฬาราชวิทยาลัย
ลพบุรี จ.ลพบุรี เป็นโรงเรียนที่กรมสามัญศึกษาจัดตั้งขึ้นเพื่อเฉลิมพระเกียรติ
เนื่องในโอกาสที่สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์อัครราช
กุมารี ทรงเจริญพระชนมายุครบ 3 รอบในวันที่ 4 กรกฎาคม 2536 ด้วยสำนึกใน
พระกรุณาธิคุณที่ทรงมีต่องานด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และสิ่งแวดล้อม
จึงจัดตั้งโรงเรียนจุฬาราชวิทยาลัยขึ้น กระจายอยู่ 12 จังหวัด
ทั่วประเทศ เป็นโรงเรียนที่มุ่งเน้นความเป็นเลิศทางด้านวิทยาศาสตร์
คณิตศาสตร์ และเป็นโรงเรียนประจำ

ผมจึงไม่ลังเลที่จะเลือกเรียนโรงเรียนแห่งนี้ เพราะเป็นที่รู้กันดีอยู่แล้ว
ว่าการจะสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อในคณะแพทยศาสตร์ได้นั้น มีข้อกำหนด
ว่าต้องจบจากสายวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์เท่านั้น ถึงแม้จะมีเสียง
คัดค้านจากทั้งยายและแม่ของผมก็ตาม เพราะท่านทราบดีว่าผมคงไม่สามารถ
ไปอยู่ไกลบ้านได้ และยิ่งโรงเรียนประจำที่เรียกว่าความสะอาดและความ
เป็นส่วนตัวแทบจะไม่มีนั้น ผมที่มีอุปนิสัยรักความสงบและโลกส่วนตัวสูงลิบ
คงจะทนอยู่ได้ไม่นาน แต่ผมก็พยายามดิ้นรนที่จะไปเรียนเสียให้ได้

ด้วยความมุ่งมั่นของผม ยายและแม่จึงยอมให้ไปเรียน และสิ่งที่ยายกับแม่กลัวก็เกิดขึ้นจริงครับ ผมไปอยู่ได้แค่ 2 สัปดาห์แรกก็ร้องไห้กลับบ้านแล้ว ด้วยความไม่เคยชินกับการต้องมานอนเรียงกันในห้องกว้างที่มีเพื่อนร่วมชั้นเรียนเดียวกันจำนวนหลายสิบชีวิตและยังมีตารางชีวิตกำหนดทุกนาทีกว่า จะต้องมีหน้าที่อะไรบ้าง พุดไปแล้วก็ต้องขอบคุณโรงเรียนแห่งนี้ครับที่สร้างความมีระเบียบวินัยให้กับผมจนติดเป็นนิสัยมาจนถึงทุกวันนี้ ผมพยายามตั้งใจเรียนควบคู่ไปกับการหาข้อมูลของคณะแพทยศาสตร์

แต่ก่อนผมไม่เคยสนใจว่าในคณะแพทยศาสตร์เขาเรียนอะไรกันบ้าง มีแต่เพียงความฝันที่อยากจะเป็นเท่านั้น สิ่งหนึ่งที่เป็นเสียงเล่าลือกันของการเรียนแพทย์ก็คือการเรียนหนัก ต้องอ่านหนังสือเยอะ ต้องอดหลับอดนอนขึ้นเวรในโรงพยาบาล คนที่มุ่งมั่นในการเรียนแพทย์ก็คงจะไม่สนคำเล่าลือนี้นัก เพราะก็ต้องเตรียมใจกันดีอยู่แล้วว่าเรียนหนักแน่ๆ

อย่างที่สองก็คือการเรียนกับศพ หรืออาจารย์ใหญ่ มักจะมีคำถามตามมว่ากลัวไหม กลัวผีหรือไม่ ถามว่าผมกลัวไหม ถ้าไม่เห็นก็ไม่กลัวครับ แต่ถ้ามาให้เห็นตัวเป็นๆ เนี่ย มีสิทธิ์ที่จะวิ่งหน้าตั้งได้เหมือนกัน ฉะนั้นเวลาที่ใครถามผมว่ากลัวผีไหม ตอบได้เต็มปากเลยครับว่า ไม่กลัว แต่อย่ามาให้เห็นในเรื่องของการเรียนผ่าศพหรือชำแหละอาจารย์ใหญ่นั้นผมรับได้ครับ และดูเป็นเรื่องน่าตื่นเต้นด้วยซ้ำ (ไม่ได้โรจโรจนะครับ เขาเรียกว่าการผ่าฐู้นะ)

น้องๆ อ่านกันมาถึงจุดนี้แล้วก็คงสงสัยกันมิใช่น้อยใช่ไหมครับ ว่าไม่เห็นจะมีวีแววว่าผมจะเปลี่ยนใจมาเรียนทันตแพทย์ได้อย่างไร

จุดเปลี่ยนของความฝันของผมอาจจะฟังดูประหลาดไปเสียหน่อยครับ ผมเริ่มมีข้ออะใจในตัวเองก็ตอนที่แม่พาผมไปวัดหนองบัว ซึ่งเป็นวัดเล็กๆ ใน อ.วัดสิงห์ จ.ชัยนาท แม่พาผมไปกราบหลวงตาท่านหนึ่ง ท่านเป็นเจ้าอาวาสวัด เหตุผลที่แม่พามาหาท่านก็คือ มาดูดวงครับ เรื่องของโหราศาสตร์ และการดูดวงมันเป็นส่วนหนึ่งที่พบเห็นได้ทั่วไปในสังคมไทยไม่ว่าจะทำอะไรโหราศาสตร์และสิ่งศักดิ์สิทธิ์มักเป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจของคนไทยเสมอ เมื่อแม่พาผมเข้าไปกราบท่าน แม่ผมได้พูดคุยกับหลวงตาท่านว่า

ผมนั่งฟังแม่กับหลวงตาคุยกันถึงดวงชะตาของตัวเองอย่างเงิบๆ ครั้งที่ได้ยินหลวงตาบอกว่าผมจะไม่ได้เรียนแพทย์ ตอนนั้นหัวใจเต้นรัวและแรง หน้าหดเหลือ 2 นิ้ว อีกไม่กี่วันจะถึงวันสอบ มาเจอหลวงตาทักแบบนี้เล่นเอาความมั่นใจหดหายไปจนหมด พอหลวงตาบอกว่าจะได้เรียนหมอ ฟัน ผมก็ไม่ได้ดีใจนะ แถมมีคำถามอยู่ในใจว่าหมอฟันเนี่ยนะ ไม่เอาดีกว่า ไม่อยากแคะอุดฟัน ถอนฟัน ขูดหินปูน อยากช่วยคนได้มากกว่านั้น หลวงตามัวแน่ๆ สงสัยจะดูดวงไม่แม่น ไม่รู้ว่าในตอนนั้นนรกจะกินหัวผมไปขนาดไหนแล้ว เพราะนั่งนิมิตาพระอยู่ในใจ ใครจะรู้ว่าที่หลวงตาดูดวงผมนั้น วันนั้นมันเกิดขึ้นจริงแล้ว ครั้นจะกลับไปกราบขอขมาหลวงตาที่ผมแอบนิมิตาและไม่เชื่อคำท่านก็ไม่รู้ว่าท่านย้ายไปจำวัดไหนเสียแล้ว หรือท่านจะยังมีชีวิตอยู่หรือไม่ แต่ผมก็ขอกราบนมัสการและระลึกถึงหลวงตาเสมอที่ท่านเปรียบเสมือนผู้จุดประกายแรกของการที่ผมได้มีโอกาสค้นหาคำตอบของการเรียนในคณะทันตแพทยศาสตร์

แม่ : หลวงตาจะ ช่วยดูดวงลูกชายของหนูให้หน่อยค่ะ
มันอยากเรียนหมอ หลวงตาว่ามันจะได้เป็นหมอไหมคะ

หลวงตา : หมอเหรือ อืม..... (แล้วหลวงตาก็นั่งหลับตาสักพัก
เหมือนพยายามค้นหาคำตอบจากการตั้งจิตสมาธิ) ไม่ได้เรียน
เหรือหมอเนะ

แม่ : จริงหรือคะ แล้วมันจะได้เรียนอะไรคะ

หลวงตา : ดวงมันจะได้ประกอบอาชีพเกี่ยวกับของสวยๆ งามๆ
หรืองานประติมากรรม ด้ออยากเรียนหมอ น่าจะได้
หมอพันนะ หมอคนไม่ได้เหรือ

ผมกลับมาบ้านด้วยจิตที่หดหู่อยู่เช่นนั้น การดูดวงก็เหมือนดาบ
สองคมครับ ถ้าหมอดูดีกว่าดวงดี โชคดี วันนั้นก็กลับบ้านแบบยิ้มหน้าบาน
กันไป แต่ถ้าหากว่าดวงตกชีวิตจะอับเฉาละก็ แม่อย่างกับตาเห็นครับ
เพราะจะกลับบ้านมาด้วยหน้าตาเศร้าหมองและกระวนกระวายใจ แม้
กำลังใจผมจะถดถอยลงไป แต่ก็ยังไม่ละความพยายามที่จะเป็นหมอให้ได้
แต่อาจจะมีความท้อใจขึ้นในใจว่า หมอพันเขาเรียนอะไรกัน

ในวันประกาศผลสอบการคัดเลือกเข้าศึกษาในระดับอุดมศึกษา
หรือมหาวิทยาลัยนั้น ผมได้พบกับความผิดหวังครั้งใหญ่ในชีวิตครับ ผม
พลาดจากคณะแพทยศาสตร์ แต่ได้รับคัดเลือกให้เรียนในวิชาสายเคมีใน